

3) комп'ютерне піратство підриває міжнародний авторитет України – цивілізованими країнами вона не сприймається як правова держава й надійний діловий партнер, що перешкоджає інвестуванню в економіку України іноземних капіталів;

4) масове порушення авторських прав на комп'ютерні програми та бази даних сприяє правовому нігілізму, адже стає для населення наочним прикладом відкритої зневаги закону комп'ютерними піратами та нездатності держави переломити ситуацію;

5) надприбутки, які утворюються у сфері комп'ютерного піратства, контролюються й використовуються організованою злочинністю.

Тому держава з метою виконання функцій, покладених на неї, зобов'язана використовувати весь арсенал наявних засобів, включаючи – кримінально-правові.

Список використаних джерел:

1. Близнак И. Пираты XXI века (о нарушении авторских и смежных прав в аудиовизуальной сфере) // Интеллектуальная собственность. Авторское право и смежные права. – 2000. – № 3. – С. 6–10.
2. Липчик Д. Авторское право и смежные права: перевод с французского / Droit d'auteur et droits voisins / Д. Липчик. – М.: Ладомир; изд-во ЮНЕСКО, 2002. – 788 с.
3. Трунцевский Ю. В. Видео пиратство: Уголовная ответственность, раскрытие и расследование преступлений: пособ. / Ю. В. Трунцевский. – М.: ЮрИнфоР, 2000. – 172 с.
4. Десятый Конгресс Организации Объединенных Наций по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями, Вена, Австрия, 10–17 апреля 2000 года: сборник документов / сост. А. Г. Волеводз. – М.: Юрлитинформ, 2001. – 496 с.
5. Трунцевский Ю. В. Интеллектуальное пиратство: гражданско-правовые и уголовно-правовые меры противодействия / Ю. В. Трунцевский. – М.: ИГ «Юрист», 2014. – 283 с.
6. Сборник материалов семинара по интеллектуальной собственности, проведенного в Москве 26–28 февраля 2001 г. для прокуроров РФ. – М.: ООО Издательство «Оригами-М», 2001. – 146 с.
7. Антипиратский бюллетень. Майкрософт Україна. – 2016. – квітень–травень. – 9 с.

УДК 343.2

КУРИЛЮК Ю.Б.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЙНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ ПРИКОРДОННИКІВ

У статті розглянуті проблеми та досягнення щодо протидії корупційній злочинності в Державній прикордонній службі України, запропоновано деякі пропозиції щодо удосконалення цієї діяльності у сфері формування антикорупційної правосвідомості прикордонників.

Ключові слова: *корупція, злочинність, прикордонна служба, антикорупційна правосвідомість.*

В статье рассмотрены проблемы и достижения по противодействию коррупционной преступности в Государственной пограничной службе Украины, предложены некоторые предложения по усовершенствованию этой деятельности в сфере формирования антикоррупционного правосознания пограничников.

Ключевые слова: *коррупция, преступность, пограничная служба, антикоррупционное правосознание.*

In the article problems and achievements of combating corruption related crime in the State Border Guard Service of Ukraine are considered, some proposals pertaining to the development of this activity in the sphere of formation anticorruption legal awareness of border guards are proposed.

Key words: *corruption, criminality, border guard service, anticorruption legal awareness.*

© КУРИЛЮК Ю.Б. – кандидат юридичних наук, старший офіцер Департаменту охорони державного кордону (Адміністрація Державної прикордонної служби України)

Вступ. Корупційна злочинність є особливо небезпечним злочинним проявом проти конституційних прав і свобод, державної влади, інтересів державної служби, служби в органах місцевого самоврядування, служби в комерційних та інших організаціях, проти власності, і проявляється вона в продажності посадових осіб, урядових і політичних діячів. Це систематичний підкуп хабарами, відкотигований і налагоджений поколіннями механізм незаконної винагороди посадових осіб, що в корені підриває основи держави та права.

При цьому, що особливо небезпечно, корупційна ініціатива найчастіше виходить від посадових осіб закладів, покликаних якраз боротися зі злочинністю, – правоохоронних органів. Адже відомо, що корупція як системне явище здатна вражати всі елементи державного механізму: державну правотворчість, державне виконавство та правоохоронну систему, а також військову службу.

Проблема протидії корупційній злочинності існує вже давно, і визначенню її особливостей присвятили свої дослідження такі вітчизняні вчені, як П. Андрушко, О. Бусол, А. Закалюк, В. Кирічко, О. Костенко, О. Литвак, О. Литвинов, О. Мартиненко, М. Мельник, Є. Невмержицький, М. Хавронюк та інші. Проте проблемі протидії корупційній злочинності в прикордонній сфері уваги не приділено, а тому в цій статті ми ставимо завдання вирішити деякі аспекти окресленої проблеми.

Результати дослідження. Сьогодні корупція небезпідставно вважається однією з найгостріших проблем для державної військової організації. Інформація про корупційні прояви у військово-службовій сфері міститься як в періодичній пресі, науковій та публіцистичній літературі, так і в статистиці органів військової юстиції та даних соціологічних опитувань. Армія є одним із найбільш закритих державних інститутів. З одного боку, це цілком обґрунтовано, враховуючи завдання, які стоять перед цією службою, з іншого – це створює сприятливі умови для свавілля та корупції.

Не є винятком і корупційна злочинність у прикордонній сфері. Контрабанда наркотиків і зброї, а також світові тенденції щодо вчинення великомасштабної контрабанди алкоголю та сигарет просто «засмоктують» персонал прикордонних відомств у вир організованої злочинності.

О. Бусол, проводячи дослідження проблем вчинення корупційних злочинів працівниками митних органів України, встановила, що більшість злочинів, пов'язаних із незаконним переміщенням вантажів через державний кордон України, вчиняються з використанням корумпованих зв'язків переважно за участю посадових осіб митних органів, органів охорони державного кордону, а також інших контролюючих органів [1, с. 232].

За оцінками Управління Організації Об'єднаних Націй із наркотиків і злочинності обороти організованої прикордонної злочинності щорічно становлять близько 870 млрд доларів, що в шість разів більше загальної суми, яка офіційно виділяється у світі на розвиток [2].

Величезні фінансові збитки, що виникають в результаті неправомірних дій прикордонних органів, поглиблюються широкими дискреційними повноваженнями, якими наділені низькооплачувані службовці цих органів [3, с. 465].

Так, специфіка оперативно-службової діяльності органів і підрозділів охорони державного кордону обумовлює наділення прикордонників певним спектром правообмежуючих повноважень (прийняття рішень щодо пропуску чи непропуску через державний кордон, затримання та огляд осіб і транспортних засобів, реєстрація іноземців і скорочення терміну їх перебування на території держави, тимчасове обмеження щодо перебування та пересування осіб тощо), реалізація яких здебільшого несе в собі дискреційний характер та об'єктивно створює передумови до корумпованості посадових (службових) осіб, на яких вони покладені. Крім того, прикордонники здійснюють свою діяльність у розрізнених, віддалених від керівництва ділянках державного кордону, а персонал цих ділянок незначний. За таких умов виникають проблеми щодо забезпечення дієвого контролю за діяльністю цих прикордонників, що підвищує корупційні ризики.

За оцінками представників FRONTEX, прикордонники відіграють вагомий роль у покращенні умов переміщення осіб і транспортних засобів, тому можуть виникнути корупційні оказії та натиски щодо вчинення корупційних дій. Корупція в інституціях прикордонної служби може нести суттєві виклики для внутрішньої безпеки держави [4, с. 59].

За офіційними статистичними даними Державної судової адміністрації України, з 2008 року до кримінальної відповідальності за вчинення різних злочинів щороку засуджуються в середньому по 30–40 військовослужбовців Держприкордонслужби. Звісно, певний час (2009–2012 роки) відзначалася тенденція до поступового зниження цієї кількості удвічі, до 15 осіб. Водночас із 2013 року цифри почали знову зростати (17 осіб), у 2014 році – сягнули рівня 2009 року (34 особи). Крім того, показник притягнення військовослужбовців-прикордонників до кримінальної відповідальності в 2015 році сягнув уже 70 осіб.

Сьогодні в Україні здійснюється низка заходів щодо протидії злочинності, більша частина яких спрямована на запобігання саме корупції. Одним з основних заходів є визначення корупційних ризиків, що можуть виникнути в діяльності державних службовців, а також усунення умов і причин їх виникнення.

В умовах модернізації України проблема протидії корупції в системі державного управління надзвичайно злободенна, вона повсюдно звучить в офіційних виступах керівників держави, у засобах

масової інформації, включається до порядку денного численних наукових і науково-практичних конференцій, семінарів, круглих столів, симпозіумів [5, с. 106].

Не залишається осторонь цих процесів і Держприкордонслужба, вживаючи відповідних заходів щодо попередження та боротьби з корупцією. У своєму інтерв'ю газеті «Прикордонник України» голова Держприкордонслужби України В. Назаренко наголосив, що протидія корупції – це сьогодні без перебільшення другий фронт. Тому викорінювання таких явищ, як хабарництво, зловживання владою, протекціонізм, порушення інших вимог антикорупційного законодавства, є пріоритетним [6].

Лише протягом 2015 року до Єдиного реєстру досудових розслідувань внесено 315 повідомлень про кримінальні правопорушення, вчинені військовослужбовцями Держприкордонслужби. 60% з цих правопорушень припадає на військові злочини (188 випадків), 27% становлять загальнокримінальні злочини (86) та 13% – порушення антикорупційного законодавства (41), а саме отримання неправомірної вигоди, з яких 14 – це злочини військовослужбовців офіцерського складу. До адміністративної відповідальності за вчинення корупційних правопорушень притягнуто шість посадових осіб органів охорони державного кордону [7, с. 86]. Загалом тільки за шість місяців 2016 року в Держприкордонслужбі усунуто від виконання обов'язків 48 осіб (минулого року – 100); проведено ротацію 245 осіб (торік – 974); 33 особи понижено в посаді порівняно з 45 минулорічними; звільнено зі служби 546 співробітників, а минулого року лави прикордонної служби «з ганьбою» залишило 766 осіб [8, с. 5].

Що стосується заходів, які вживаються в Держприкордонслужбі щодо причетності прикордонників до контрабанди та корупції, то Президент України П. Порошенко під час перебування 15 липня 2015 року на нараді за участі представників силових структур зауважив, що прикордонному відомству не слід обмежуватися лише зняттям корупціонерів із роботи. «Якщо людина винна, вона має відповідати за всією суворістю закону, у т. ч. через механізм кримінальної відповідальності», – підкреслив глава держави [9]. Однак слід відзначити, що це лише невеличка доля тих заходів, які слід вжити прикордонному відомству в цій сфері.

Один із провідних дослідників корупції в Україні Є. Невмержицький виділяє два основні напрями антикорупційної діяльності держави.

Перший – це власне боротьба з корупцією як із конкретним кримінальним або адміністративним проявами. Вона містить виявлення, розслідування, припинення та притягнення до відповідальності винних осіб.

Другий напрям – це комплекс заходів, що містить економічні, політичні, профілактичні, попереджувальні, виховні й організаційні заходи, які в комплексі націлені на те, щоб виключити соціально-економічні та політичні підґрунтя корупції [10, с. 227].

Залежно від часу здійснення вищезазначені антикорупційні заходи можуть також бути поділені на докорупційні та посткорупційні [11, с. 235], з яких перші застосовуються вже після вчинення особою корупційного правопорушення та є здебільшого правоохоронними та репресивними. Водночас відомим є факт того, що протидія корупції виключно такими заходами до бажаного результату привести не може.

Гадаємо, що не слід забувати, що в протидії корупції необхідно зосередити зусилля й на засобах, що забезпечують підвищення соціальної культури як громадян, так і самих прикордонників. Адже, як слушно зауважують О. Мартиненко та І. Теличкін, успішній імплементації передового досвіду в галузі забезпечення законності серед працівників правоохоронних органів заважають і деякі негативні фактори культурного характеру. Насамперед це стосується тих суперечливих традицій, звичаїв, практик, які безпосередньо впливають на рівень правопорядку. Наприклад, це звичай «вирішувати питання» шляхом телефонного дзвінка, практика провадження подвійних стандартів, традиція віддячувати службовцям за виконання їхніх прямих обов'язків тощо. Якщо в радянські часи з цими проявами, які суперечили нормам офіційної моралі, велася (хоч і формально) «непримиренна» боротьба, то тепер становище в цій сфері значно погіршилося. Неприкриті порушення законності стали для багатьох нормою поведінки, своєрідним мірилом соціальної значущості [12, с. 179].

На думку академіка О. Костенка, радикальним засобом протидії корупції слід вважати саме формування антикорупційної культури. Інші засоби, такі як, наприклад, репресія чи вдосконалення діяльності органів державної влади, є паліативними. До такого висновку приводить використання культурно-правової концепції забезпечення соціального порядку [13, с. 213]. Так звана натуралістична кримінологія, що пізнає природні закони існування злочинності, є основою для розвитку в Україні нової концепції протидії злочинності, у тому числі злочинності у сфері службової діяльності, яку можна викласти у вигляді такої формули: «правова культура + закон (юстиція)». Ця формула вказує на існування кримінологічної закономірності, згідно з якою протидія злочинності може бути ефективною лише тоді, коли вона полягатиме у використанні двох факторів: по-перше, діяльності, спрямованої на підвищення правової культури громадян, у т. ч. службових осіб (це радикальний фактор), і, по-друге, діяльності у вигляді юстиції (це паліативний фактор) [14, с. 8].

За таких умов надважливу роль у протидії корупції в Держприкордонслужбі відіграє формування одного з різновидів правосвідомості¹ – антикорупційної правосвідомості прикордонників і гро-

мадян, з якими їм доводиться працювати, що складається з антикорупційної правової ідеології та антикорупційної правової психології.

Під антикорупційною правовою ідеологією слід розуміти сукупність поглядів, ідей, думок щодо негативної соціальної сутності корупції, про ту загрозу, яку вона несе добробуту як всієї держави, так й окремим її інститутам, щодо причин і наслідків корупції, а також можливих напрямів протидії їй.

Водночас антикорупційна правова психологія являє собою сукупність почуттів, емоцій, переконань, настроїв, звичок, що визначають негативну оцінку корупції та становлять підґрунтя для правомірної поведінки.

Завдяки існуванню безлічі наукових досліджень явищ корупції та розробленням теоретичних засад протидії корупції, що опрацьовані як вітчизняними, так і зарубіжними вченими за останнє десятиріччя, а також завдяки діяльності держав на внутрішньополітичному та міжнародному рівнях щодо протидії корупції стало можливим говорити про виникнення антикорупційної правової ідеології.

В Україні політичний курс, спрямований на безкомпромісну боротьбу з корупцією в українському суспільстві, насамперед у державному управлінському апараті, був прийнятий вищим керівництвом держави відносно нещодавно. Зокрема, на законодавчому рівні затверджені «Засади державної антикорупційної політики України» («Антикорупційна стратегія») на 2014–2017 роки, якими зазначено, що Національна антикорупційна стратегія на 2011–2015 роки, затверджена Указом Президента України від 21.10.2011 № 1001, так і не стала ефективним інструментом антикорупційної політики, а тому довелося констатувати фактичну відсутність на той час в Україні ефективної стратегії протидії корупції, яка б враховувала гостроту проблеми та актуальність ситуації.

Хоча основні засади антикорупційної правової ідеології сьогодні вже сформовані, говорити про її стійкий характер ще зарано. Про це свідчать статистичні показники рівня корупційної злочинності, що широко висвітлюються в пресі. Саме тому доводиться констатувати про її високу латентність.

За даними досліджень, саме корупція є однією з причин, що призвели до масових протестів в Україні наприкінці 2013 року – на початку 2014 року. Згідно з результатами дослідження «Барометра світової корупції» (Global Corruption Barometer), проведеного міжнародною організацією Transparency International у 2013 році, 36% українців були готові вийти на вулицю, протестуючи проти корупції. За результатами дослідження громадської думки, проведеного Міжнародною фундацією виборчих систем (IFES) наприкінці 2013 року, корупція вже входила до переліку найбільших проблем населення та викликала особливе занепокоєння у 47% громадян. За даними досліджень Індексу сприйняття корупції, що проводяться Transparency International, українці вважають свою державу однією з найбільш корумпованих у світі: у 2012 і 2013 роках держава займала 144 місце зі 176 країн, у яких проводилися дослідження [15].

Також зауважимо, що розпочинати формування антикорупційної правосвідомості прикордонника необхідно в період його навчання у відомчих навчальних закладах. Вагомий вплив у цьому напрямі може здійснити запровадження до навчального процесу в Національній академії Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького окремої дисципліни «Основи протидії корупції», а також утворення постійного студентсько-курсантського антикорупційного наукового гуртка.

Одним із найбільш істотних чинників у подоланні корупції є також ставлення населення до цієї проблеми. Як свідчать результати досліджень, проведених в Україні протягом останніх років, більше ніж половина населення схильна до вчинення корупційних правопорушень у разі, якщо це може сприяти розв'язанню проблеми. Крім того, значна частка населення з огляду на брак відповідних знань не кваліфікує певні види поведінки як корупційні, усвідомлюючи при цьому невідповідність такої поведінки нормам моралі чи професійної етики. За умови ефективної роз'яснювальної роботи населення може змінити ставлення до такої практики як до неприйнятної корупційної, і, таким чином, антикорупційний потенціал суспільства значно зростає.

Потребують уваги заходи, пов'язані з активізацією участі населення в інформуванні органів, уповноважених на боротьбу з корупцією, про факти корупції. Частка такого населення є невеликою, зокрема з огляду на високий ступінь лояльності населення до корупції, засудження фактів повідомлень про корупцію як поведінки, яка суперечить етичним нормам, низький рівень довіри до діяльності правоохоронних органів, зневіру в ефективності антикорупційних заходів, страх бути покараним за повідомлення про підозру в корупції.

Разом із тим антикорупційний потенціал заходів із залучення населення до виявлення та повідомлення про факти корупції є високим, про що свідчить досвід іноземних держав. Створення спеціальних умов, які сприятимуть зміні суспільного уявлення про повідомлення про факти корупції, є одним із пріоритетів антикорупційної політики держави.

¹ Правова свідомість (правосвідомість) – це специфічна суспільна свідомість, яка являє собою сукупність настроїв, уявлень, суджень, емоцій і відчуттів щодо правової дійсності загалом та її окремих елементів (передусім права, його окремих інститутів), які виникають та існують у свідомості соціальних суб'єктів (Машиков А. Д. Теорія держави і права : [підручник]. – К. : ВД «Дакор», 2014. – 492 с.).

Для цього, на наше переконання, відповідним підрозділам Держприкордонслужби слід активізувати роботу не тільки з органами державної влади та населенням прикордоння, але й з місцевою громадою тих населених пунктів, звідки походять прикордонники. У ході цієї роботи слід інформувати цю громаду як про позитивні дії з боку прикордонників – їхніх земляків, так і про негативні, що пов'язані з притягненням їх до відповідальності за вчинені протиправні дії.

Звертає на себе увагу один із антикорупційних заходів, запроваджений у поліції США, який полягає в тому, що з метою протидії корупційним проявам серед її співробітників видається спеціальний журнал «Національний бюлетень негативної поведінки», у якому поряд із прикладами жорстокості, нежиття необхідних заходів, спрямованих на припинення правопорушення, публікується інформація про корупційні вчинки в поліції [16, с. 111]. Цей досвід варто використати й у прикордонному відомстві. У відомчих друкованих засобах масової інформації Держприкордонслужби, таких як журнал «Кордон» і газета «Прикордонник України», доцільно запровадити рубрику, у якій періодично висвітлювати приклади зловживання та вчинення прикордонниками правопорушень з ознаками корупції, їхні наслідки та відповідальність, яку було накладено на таких осіб.

Останніми роками Адміністрацією Держприкордонслужби України багато зроблено щодо підвищення рівня прозорості в діяльності органів охорони державного кордону. Інформація про стан протидії корупції регулярно висвітлюється в ЗМІ, перш за все на відомчому сайті, на сторінках газети «Прикордонник України» і журналу «Кордон», а також під час прес-конференцій та брифінгів за участі керівництва відомства. Тільки впродовж 2015 року опрацьовано понад 100 тематичних інформаційних матеріалів із питань запобігання корупції, які поширювалися через Інтернет, телебачення та пресу (в електронних ЗМІ – 700 разів, у друкованих виданнях – 20, на телебаченні – 40) [7, с. 87].

З огляду на те, що зазначені відомчі друковані й електронні засоби масової інформації доступні для всього населення та персоналу органів Держприкордонслужби, ознайомлення з фактами корупційних правопорушень, відповідною на них реакцією керівництва та особового складу є певним стримувальним фактором щодо вчинення подібних протиправних діянь іншими прикордонниками і може впливати на повоєнування громадян щодо давання неправомірної вигоди.

Висновки. Підсумовуючи, слід зазначити, що формування антикорупційної правосвідомості, правове виховання, правове навчання та використання правового нігілізму є невід'ємними складовими частинами антикорупційного впливу на свідомість осіб, у т. ч. на військовослужбовців та працівників Держприкордонслужби України, оскільки саме у їхній правовій безграмотності, неповазі до закону мають свої витoki більшість корупційних проявів.

Список використаних джерел:

1. Бусол О.Ю. Протидія корупційній злочинності в Україні у сучасний період : [монографія] / О.Ю. Бусол. – К. : Ін Юре, 2014. – 564 с.
2. Przestępczość graniczna kosztuje 870 mld dol [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.tvp.info/8014799/informacje/swiat/przestepczosc-graniczna-kosztuje-870-mld-dol/>.
3. Многоликая коррупция: выявление уязвимых мест на уровне секторов экономики и государственного управления / под ред. Э. Кампоса и С. Прадхана. – пер. с англ. – М. : Альпина Паблишерз, 2010. – 551 с.
4. Mansilla M.D. Instrumenty antykorupcyjne w kontroli granic Unii Europejskiej. Rola Frontexu / Maria Duro Mansilla // EUROPA BEZ KORUPCJI: Materiały pokonferencyjne III Międzynarodowej Konferencji Antykorupcyjnej (Warszawa, 10 grudnia 2012 r.). – S. 59–65.
5. Богатирьов І.Г. Криминологічні засади запобігання злочинам корупційної спрямованості у пенітенціарній системі України : [навч. посібник] / І.Г. Богатирьов, В.О. Лисенко. – К. : ВД «Дакор», 2014. – 196 с.
6. «Ми сильні, бо згуртовані». Інтерв'ю з Головою Державної прикордонної служби України В. Назаренко // Прикордонник України. – 2015. – № 21. – С. 4–5.
7. Стратегічний бюлетень прикордонної безпеки України. Біла книга – 2015 / укл. : Л.М. Баран, А.В. Віхтюк, С.М. Косач та ін.; за ред. В.О. Назаренка, В.М. Серватюка, О.В. Бляшенка. – К. : Арт Економі, 2016. – 240 с.
8. «З тими, хто усвідомив незворотність змін, ми йдемо разом складним шляхом очищення». Інтерв'ю з Головою Державної прикордонної служби України В. Назаренко // Прикордонник України. – 2016. – № 31–32. – С. 3–5.
9. Голова Держприкордонслужби доповідав у Мукачеві про кадрові ротації [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mukachevo.today/golova-derzhprikordonsluzhbi-dopovidav-u-mukachevi-pro-kadrovi-rotatsiyi/>.
10. Невмержицький Є.В. Корупція в Україні: причини, наслідки, механізми протидії: монографія / Є.В. Невмержицький. – К. : КНТ, 2008. – 368 с.
11. Мельник М.І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії) : [монографія] / М.І. Мельник. – К. : Юридична думка, 2004. – 400 с.

12. Мартиненко О.А. Запобігання злочинам серед працівників в органах внутрішніх справ України: міжнародні та національні аспекти : [монографія] / О.А. Мартиненко, І.О. Теличкін. – К. : Юридична думка, 2015. – 236 с.
13. Костенко О.М. Культура і закон – у протидії злу : [монографія] / О.М. Костенко. – К. : Атіка, 2008. – 352 с.
14. Костенко О.М. Щодо протидії злочинності у сфері службової діяльності (методичні аспекти) / О.М. Костенко // Протидія злочинам у сфері службової діяльності (кримінологічні, кримінально-правові і кримінально-процесуальні аспекти : [монографія] / [Р.В. Бабанлі, С.Є. Дідик, О.О. Кваша та ін.]; за заг. ред. О.М. Костенка. – К. : Наукова думка, 2014. – 320 с.
15. Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки : Закон України від 14.10.2014 № 1699-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1699-vii>.
16. Матюхіна Н.П. Корупція в поліції зарубіжних країн: проблеми запобігання / Н.П. Матюхіна // Проблеми запобігання службовим злочинам у сфері господарської діяльності : матер. наук.-практич. семінару (Харків, 9 листопада 2004 р.). – С. 110–113.

УДК 343.1

МУРАВЬОВ К.В.

СУЧАСНИЙ СТАН РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ВИКОНАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПОКАРАНЬ

У статті на основі аналізу чинного законодавства України досліджено сучасний стан реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань. Розглянуто державні органи, на які покладено завдання з реалізації державної політики у зазначеній сфері. Доведено, що необхідно створити умови для залучення інвестицій у підприємства установ виконання покарань та розмістити на цих підприємствах замовлення на випуск продукції для регіональних потреб із метою самозабезпечення установ виконання покарань та зменшення навантаження на Державний бюджет.

Ключові слова: державна політика, виконання кримінальних покарань, державні органи, міжнародні договори.

В статье на основе анализа действующего законодательства Украины исследовано современное состояние реализации государственной политики в сфере исполнения уголовных наказаний. Рассмотрены государственные органы, на которые возложена задача по реализации государственной политики в указанной сфере. Доказано, что необходимо создать условия для привлечения инвестиций в предприятия учреждений исполнения наказаний и разместить на этих предприятиях заказы на выпуск продукции для региональных нужд с целью самообеспечения учреждений исполнения наказаний и уменьшения нагрузки на Государственный бюджет.

Ключевые слова: государственная политика, исполнение уголовных наказаний, государственные органы, международные договоры.

The article, based on an analysis of current legislation of Ukraine, current state of public policy in execution of sentences. Considered public bodies entrusted with task of implementing state policy in this area. Proved that it is necessary to create conditions for attracting investment in company and penitentiary placement in these enterprises orders for output to regional needs in order to self-penal institutions and reduce burden on state budget.

Key words: government policy, execution of criminal penalties, government agencies, international agreements.

© МУРАВЬОВ К.В. – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри фінансового та банківського права (Інститут права імені князя Володимира Великого Міжрегіональної академії управління персоналом)